

Крапки Олени Сергєєвої: Відкриті як істина

Тривалий час її роботи були невідомі широкому загалу. Вона малювала, складаючи малюнки в теку, і лише рідні та близькі друзі могли милуватись цими крапочками, що раз у раз склалися то у мальовничі пейзажі, то у чудернацькі сюжети чи то у загадкові хиґерні візії, побачені та відчуті авторкою. Нині ж Олена Сергєєва має у своєму творчому доробку вже три персональні виставки, остання з яких - "Аркуш і Крапка" - нещодавно відбулася у Миському будинку культури, привабивши поціновувачів чорно-білого світу графіки.

НЕЗВИЧАЙНИЙ СПАДОК

Коли вперше почала малювати, Олена вагається сказати точно. Напевно, це сталося ще під час навчання в університеті, де дівчина опановувала театральне мистецтво. Достеменно пам'ятає, що років у 20 вже точно щось малювала. Але, дивлячись на ті малюнки сьогодні, усвідомлює, наскільки вони були несміливими і боязкими – чи ставити, чи не ставити ту крапку... Мовляв, навіть боялася псувати великі аркуші формату А4, тому зазвичай малювала на дрібненьких клаптиках паперу

працюючи лише в театрі.

- Тут я змогла побачити, що через об'єktiv фотоапарата ти можеш розгледіти найменші нюанси в тому, що тебе оточує – в квітці, в комашці... А ще - схід сонця над Корцем... Коли ми приїжджали о 4-5 ранку, займали місце і чекали, коли воно буде сходити над замком, над Корецьким монастирем, аби сфотографувати його. Це зовсім інше враження від життя, - захоплено розповідає художниця.

"ТЕ, ЩО Я НЕ ВСТИГНУ, ОЛЕНА НАМАЛЮЄ"

Майже 20 років Олена Сергєєва працювала в студії Анатолія Мізерного. Була асистентом фотографа, допомагала йому на виїздах, з дизайном, підпрацьовувала секретарем і навіть кур'єром. Разом вони об'їздили всю Рівненщину, роблячи знімки зі всіх куточків нашої області та створюючи колоритні краєзнавчі фотоальбоми.

- Козацькі Могили, Острог, Корець, Дубно... Отак потихеньку мандруючи, проїжджаючи та спостерігаючи різні природні явища, людей, події, - життя підкидало мені якихось нових сюжетів для моїх малюнків, - зізнається

Гоголя, старенька невеличка вуличка біля органного залу, де жила родина рівненської фотомисткині і краєзнавця Галини Данильчук. Коли робота була закінчена, Олена зрозуміла, що ця людина теж присутня на цьому малюнку, що вона є співавтором. Так само як і багато інших друзів, знайомих і незнайомих, які чимось торкають, надихають.

- Завдяки моєму чоловікові виникла цікава серія малюнків, яка так і називається "Із серії "Двоє". Подобається, коли говориш людям про їхню співучасть та ще й даруєш їм ці роботи. На їхніх обличчях з'являється таке просвітлення, така щира світла посмішка, ніби щось із дитинства відкривається в людині. І ось цей момент - він безцінний, його просто неможливо купити, - переконана Олена.

НАЙЧЕСНІШИЙ ЖАНР

На питання: "Чому саме крапкова графіка?" художниця з посмішкою знизує плечима:

- Не я вибирала крапку, вона мене вибрала. Але я завжди любила графіку і вважаю, що це найчесніший

і часто те, що з'являлось, просто дарила друзям та знайомим.

Сьогодні, маюючи вже більше 20 років і маючи у своїх теках "для діловодства" понад 200 робіт, Олена зізнається, що ніколи ніде цьому не вчилася і спеціальної художньої освіти не має. А пояснює собі це вміння творчим корінням та генетичним спадком.

- Знаю з бабусиних розповідей, що мій рідний дядя Володимир Жуковський, відомий у Рівному як музикант рок-гурту "Незаймана земля", колись в юності теж бавився пензлем, а нещодавно знову повернувся до давнього захоплення, щоправда малює нині олією. Експонує роботи навіть у нашій спільці художників. Тому списую це на такий генетичний зв'язок, - посміхається Олена Сергєєва.

ТЕАТРАЛЬНА РОДИНА

Крім цього, народилася дівчина у творчій родині – мама Алла Жуковська була актрисою, а тато Анатолій Сергєєв - музикант, нині працює диригентом в Академічному музично-драматичному театрі у місті Житомирі. Дитинство Олени пройшло за лаштунками Рівненського музично-драматичного театру, впритул до театральної сцени, де дівчина багато років вбирала емоції, образи, сюжети. Тому зараз багато чого у своєму характері виправдовує впливом театральної сфери.

- Я практично росла в театрі, була таким собі "сином полка", - розповідає Олена. Отже, немає нічого дивного, що як донька своїх батьків, Олена також мріяла стати актрисою. Тож не довго думаючи, одразу після школи пішла працювати до рідного драмтеатру – в гримерний перукарський цех.

Це була рідна стихія, знайома з дитинства, і Олена моментально поринула в роботу. Потім було заочне навчання на театральному факультеті РДГУ, якісь епізодичні ролі у виставах, але театральне життя поволі почало відступати на другий план. Коли дівчина закінчила університет, у її свідомості відбувся певний злам.

ЧАРІВНИЙ МІКРОСВІТ ФОТОГРАФІЇ

- Я собі це так тлумачила: події навколишнього життя мене захоплювали сильніше, ніж театральне життя, яке б воно не було мені рідне. Адже театральне середовище дуже вузьке, це такий світ у світі. Інших інтересів фактично не може бути фізично. А я починала цікавитися чимось стороннім, і воно мені було таке живе, нове, цікаве, і все більше захоплювало. Тому майже після 10 років роботи в театрі я перейшла працювати до відомого у Рівному фотохудожника Анатолія Мізерного.

На той момент Олена вже давно малювала. Але фотографія дозволила їй відкрити нові грані цього яскравого і неповторного світу. Те, чого ніколи не побачиш,

Олена. – Дякуючи цим мандрам, дуже багато робіт народжувалось і до сих пір народжуються. Так, наприклад, з'явилася робота "Пілігрим", коли ми вкотре їхали на Пляшеву знімати заходи, присвячені роковинам битви під Берестечком. Тоді нам назустріч буквально виринув нізвідки якийсь монах. Він виглядав справді дуже не сучасно, ну геть не з цього століття... Посох, бриль... Монах-мандрівник проходив повз нашу машину, і Анатолій Васильович просто не встиг дістати фотоапарат. Але все, що ми побачили, закарбувалось в моїх очах, тобто "цей фотоапарат" встиг все зафіксувати. Тому Анатолій Мізерний часто жартував: "Те, що я не встигну сфотографувати, Олена намалює".

Саме колишній директор (нині Олена залишила фотостудію Мізерного, шукаючи себе в інших сферах) підштовхнув її кілька років тому показати нарешті свої роботи людям. Так, у 2012 році народилася перша виставка Олени Сергєєвої "Три краплини весни", презентована у краєзнавчому музеї. На ній було представлено біля 30 малюнків, але фахівці музею допомогли дівчині почуватися впевненіше, вподобавши неповторний стиль і талант непрофесійної художниці.

Потім були "Музейні гостини", де вперше одну з робіт Олени придбав відомий рівненський живописець Микола Ліханов. "Для мене це була стеля визнання, - зізнається Олена Сергєєва. А через три роки їй вже запропонували зробити виставку в Рівненській бібліотеці для молоді, яка отримала назву "Шлях Point" (2015). Цьогоріч "Аркуш і Крапка" в МБК стала найбільшою на сьогодні персональною виставкою Олени, де було представлено 63 роботи, написаних здебільшого протягом останніх двох років.

ТАК ВОЛІЄ ТВОРЕЦЬ

Олена зізнається, що малює багато і щодня. Це речі, які торкають за душу, не дають спокою, і їй хочеться поділитися цими моментами з тими людьми, що так само відчують цей світ. Але для неї і досі не стоїть питання грошей, якоїсь вигоди.

- Якщо людям подобається і у них горять очі від цих малюнків, я запросто це все дарую. Якщо Творець хоче говорити крізь мене, а я є інструментом, було б дивно, якби я за це ще брала якісь кошти, наживалася на цьому. Думаю, наскільки воно легко мені дається, настільки легко воно має йти далі, в люди.

А взагалі Олена впевнена, що творчість - це дуже спільний момент, який не замикається на одній людині. Для неї це живий процес, який йде зверху, крізь неї як миття – і далі воно має йти до людей. Тоді відбувається справжній енергетичний обмін.

Так, наприклад, народжувалась "крапкова" вулиця

жанр живопису. Він дуже сконцентрований на думці автора. Тобто графіка для мене завжди була - чітка, чесна, зосереджена, думка тут передана без всяких відволікань, як на долоні. І відкрита - як істина.

Художниця згадує, що починала із звичайних закарлюк в зошиті. Подруга навіть досі зберігає перші несміливі малюнки на клаптиках паперу, які і сама Олена вже не пам'ятає. Каже, напевно, намагалася щось повторювати, а оскільки малюючи лінії, складніше було щось виправити, змінити, то почала ставити крапочки.

- Тому що крапочки легше виправляти, можна повести їх вправо, вліво, щось додати, виправити. І вони настільки самосвідомі, що можуть і руку твою вести по своєму. Так, що потім можна геть неочікуваний результат отримати! - пояснює художниця.

"МРІЮЧИ" ПРО РІВНЕ

Малює Олена здебільшого ввечері і вночі, і деякі роботи можуть займати від 3 тижнів і більше часу. Все залежить від наповненості аркуша і кількості крапочок на папері.

Найбільшими за розміром є дві роботи, які були подаровані друзям. Це велика панорама, присвячена Соколиним горам – давній пристрасі авторки, та село Пляшева, або Козацькі могили – картина, створена спеціально для Анатолія Мізерного, адже це його мала батьківщина, місцина, де він народився.

На власний подив, Рівне Олена почала малювати лише нещодавно, несподівано надихнувшись старими листочками та двориками. Рік тому вона радикально змінила рід діяльності, вирішивши спробувати себе в якості піар-менеджера в одній будівельній компанії. І її щоденний шлях на роботу тепер пролягає районом Пивзаводу, отже тут, зізнається художниця, вона і відкрила для себе безліч затишних, милих і зворушливих сюжетів. Так з'явилася та сама вулиця Гоголя, старовинні дерев'яні двері на вулиці 16-го липня, від яких віє подихом минулого століття, старенький залатаний хлів на вулиці Дорошенка і перекошені часом димарики, що так розчулили художницю. В майбутньому вона мріє створити цілу експозицію, присвячену рідному місту.

Крім цього, Олена також спробувала себе і в якості ілюстратора, доповнивши своїми графічними малюнками збірки рівненських поеток Наталії Демедюк "Сім кРоків" та Світлани Луцкової "Ex libris квітня". Втім, каже, незважаючи на те що цей експеримент їй сподобався, воліє все-таки малювати щось своє. Тим більше - яскравих вражень та відчуттів їй в цьому світі аж ніяк не бракує.